

Arrest

**nr. 58 557 van 25 maart 2011
in de zaak RvV X/ II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Vietnamese nationaliteit te zijn, op 3 februari 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 29 juni 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 5 januari 2011.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 februari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. POELAERT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker komt op 6 november 1999 het Rijk binnen en dient op 8 november 1999 een asielaanvraag in. Op 12 januari 2000 beslist de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Op 19 juli 2001 bevestigt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing. Op 18 juni 2004 verwerpt de Raad van State het beroep tegen voormelde beslissing bij arrest nr. 132.634.

1.2. Op 10 oktober 2002 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van het destijds geldende artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 10 februari 2006 beslist de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken tot de onontvankelijkheid van deze aanvraag.

1.3. Op 17 juli 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 29 juni 2010 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot de onontvankelijkheid van de aanvraag. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 17.07.2009 werd ingediend door:

*H., L. {...} (R.R.: xxxxxxxxxxxxx)
nationaliteit: Socialistische Republiek Vietnam
geboren te Saigon op {...}
adres: {...}*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Het door betrokkene voorgelegde stuk met name zijn geboorteakte kan niet door onze diensten worden aanvaard als zijnde een identiteitsdocument. "Alhoewel een geboorteakte bepaalde gegevens kan verschaffen zoals een identiteitskaart, toont een geboorteakte niet aan dat de drager van het document de persoon is die omschreven wordt in het document en heeft het niet dezelfde bewijswaarde" (RW nr. 11.335 van 19.05.08).

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).

Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op datum van 19.07.2001 o Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 12.01.2000. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land (...)"

Het bevel om het grondgebied te verlaten dat de verzoekende partij op 5 januari 2011 ter kennis werd gegeven, vormt de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat het enig middel enkel gericht is tegen de eerste bestreden beslissing en dat verzoeker geen middelen aanvoert tegen de tweede bestreden beslissing. Derhalve is het beroep onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing.

3. Onderzoek van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsook van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

3.1.1. Ter adstructie van het middel betoogt verzoeker dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet het bijbrengen van identiteitsdocumenten vereist doch dat er geen verdere definitie voorzien is van dit begrip, behoudens de niet verordenende omzendbrief van 21 juni 2007. Verzoeker meent dat dit in schril contrast staat met artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, waar het begrip verder gedefinieerd wordt in artikel 7, §1 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007. Hierin wordt bepaald dat onder identiteitsdocument moet worden begrepen een afschrift van een nationaal paspoort of identiteitskaart. Bij gebreke aan definiëring voor artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt een analoge toepassing gemaakt van het voormelde. Verzoeker verwijst echter naar het arrest van het Grondwettelijk Hof van 26 november 2009 waarin geoordeeld werd dat dergelijke interpretatie een schending inhoudt van het gelijkheidsbeginsel en bijgevolg een ruimere interpretatie toegelaten moet worden, zodoende dat ook andere documenten waaruit de identiteit blijkt, aanvaard moeten worden. Verzoeker stelt dat verweerder zich dan ook niet langer kan beperken tot een loutere verwijzing naar de door deze uitspraak achterhaalde rechtspraak en had in casu moeten motiveren waarom de door hem bijgebrachte geboorteakte geen of onvoldoende blijk geeft van de identiteit van verzoeker. Volgens verzoeker is de doelstelling van deze ontvankelijkheidsvoorwaarde immers de onzekerheid van de identiteit van de aanvragers tegen te gaan en zo opeenvolgende procedures op verschillende rechtsgronden te vermijden. Verzoeker betoogt nog dat hij zijn land ontvluchtte op 15-jarige leeftijd en dat volgens de Vietnamese wet men pas vanaf 16 jaar een identiteitskaart dient te bezitten zodat het niet hoeft te verwonderen dat hij de betreffende identiteitsdocumenten niet bezit. Dit neemt echter niet weg dat op basis van de door hem voorgelegde documenten zijn identiteit met voldoende zekerheid komt vast te staan. Ten slotte voegt verzoeker toe dat het onverantwoord is in welke onzekerheid hij werd gelaten met betrekking tot de beslissing. Niet alleen heeft verweerder bijna één jaar nodig gehad om tot onontvankelijkheid te besluiten, meer nog, verzoeker heeft ruim een half jaar moeten wachten alvorens deze beslissing hem effectief ter kennis werd gebracht.

3.1.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de onontvankelijkheid van de aanvraag in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de aanvraag niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat verzoeker vrij te stellen van deze voorwaarde. De voorgelegde geboorteakte kan niet aanvaard worden als zijnde een identiteitsdocument daar een geboorteakte niet aantoont dat de drager van het document de persoon is die erin omschreven wordt en aldus niet dezelfde bewijswaarde heeft. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet duidelijk maakt op welk punt de motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan de formele motiveringsplicht.

Waar de verzoekende partij in essentie betoogt dat diende gemotiveerd te worden waarom de door haar bijgebrachte geboorteakte geen of onvoldoende blijk geeft van haar identiteit, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 9bis, §1, van de Vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop het beroep niet toelaatbaar wordt verklaard;*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoont.”*

3.1.3. In casu wordt verzoekers aanvraag onontvankelijk verklaard aangezien de gemachtigde van de staatssecretaris oordeelde: *“De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006. Het door betrokkene voorgelegde stuk met name zijn geboorteakte kan niet door onze diensten worden aanvaard als zijnde een identiteitsdocument. “Alhoewel een geboorteakte bepaalde gegevens kan verschaffen zoals een identiteitskaart, toont een geboorteakte niet aan dat de drager van het document de persoon is die omschreven wordt in het document en heeft het niet dezelfde bewijswaarde” (RW nr. 11.335 van 19.05.08). ”*

3.1.4. Er dient te worden gesteld dat uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt dat het de bedoeling van de wetgever is dat een vreemdeling die een verblijfsaanvraag indient overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zijn identiteit *“aantoont”* (Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 12). De wetgever heeft duidelijk aangegeven dat *“een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of een daarmee gelijkgestelde reistitel onontbeerlijk is”* en dat bij gebreke aan een dergelijk document de identiteit onzeker is en bijgevolg de aanvraag om machtiging tot verblijf *“niet anders dan onontvankelijk (kan) verklaard worden”* (Parl.St., Kamer 2005- 2006, nr. 2478/001, 33).

3.1.5. Verzoeker betwist niet dat hij geen *“geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980”* heeft voorgelegd. Uit lezing van verzoekers aanvraag blijkt dat hij geen enkele verklaring gaf voor het niet voorleggen van het vereiste identiteitsdocument. Pas in zijn verzoekschrift voert verzoeker aan dat hij als 15-jarige zijn geboorteland is ontvlucht en men volgens de Vietnamese wetgeving pas vanaf 16 jaar een identiteitskaart dient te bezitten, hetgeen evenwel niet vermag afbreuk te doen aan de terechte motivering in de bestreden beslissing zoals hierboven geciteerd. Immers komt het verzoeker toe om bij zijn aanvraag te motiveren waarom hij meent vrijgesteld te moeten worden van de voorwaarde tot het voorleggen van een identiteitsdocument.

Verzoeker poneert dat hij een geboorteakte heeft overgemaakt en verwijst naar een arrest van het Grondwettelijk Hof ingevolge hetwelk volgens hem ook andere documenten waaruit de identiteit blijkt moeten aanvaard worden.

3.1.6. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij zijn onder punt 1.3. vermelde aanvraag een geboorteakte heeft gevoegd. Verzoeker is de overtuiging toegedaan dat uit de door hem overgemaakte geboorteakte wel degelijk zijn identiteit blijkt maar met deze overtuiging toont hij niet aan dat de

beoordeling van de gemachtigde van de staatssecretaris van de door verzoeker overgemaakte geboorteakte, namelijk *“Alhoewel een geboorteakte bepaalde gegevens kan verschaffen zoals een identiteitskaart, toont een geboorteakte niet aan dat de drager van het document de persoon is die omschreven wordt in het document en heeft het niet dezelfde bewijswaarde”* (RVV nr. 11.335 van 19.05.08).” niet correct is of dat de gemachtigde van de staatssecretaris op grond daarvan op een kennelijk onredelijke wijze besloot dat verzoekers aanvraag om verblijfsmachtiging onontvankelijk is.

3.1.7. Waar verzoeker verwijst naar het arrest van het Grondwettelijk Hof van 26 november 2009 dient de Raad op te merken dat het Hof in dit arrest tot de volgende conclusie kwam: *“Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, schendt de artikelen 10 en 11 van de Grondwet doordat het niet toestaat dat de aanvragers van subsidiaire bescherming die zich beroepen op hun gezondheids-toestand, hun identiteit en hun nationaliteit op een andere manier aantonen dan door het overleggen van een identiteitsdocument.”* De Raad stelt vast dat verzoeker een verblijfsaanvraag heeft ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en niet op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Het Grondwettelijk Hof heeft zich in het arrest van 26 november 2009 niet uitgesproken over de grondwettelijkheid van de ontvankelijkheidsvoorwaarden opgenomen in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Uitgangspunt van het voormeld arrest van het Grondwettelijk Hof vormt de vaststelling dat de artikelen 9ter en 48/4 van de Vreemdelingenwet samen de omzetting vormen, in Belgisch recht, van artikel 15 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 *“inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming.”* In artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan de vereiste van een identiteitsdocument dan wel op dezelfde wijze omschreven zijn als in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, het vormt echter geen omzetting van de voormelde richtlijn 2004/83/EG en heeft geen uitstaans met de problematiek van de subsidiaire bescherming. Verzoeker kan bijgevolg niet dienstig opwerpen dat het arrest van het Grondwettelijk Hof van 26 november 2009 met nr. 193/2009 naar analogie dient toegepast te worden op verblijfsaanvragen op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

3.1.8. Waar verzoeker meent dat het onverantwoord is dat de gemachtigde van de staatssecretaris bijna één jaar nodig had om te beslissen over zijn aanvraag en dat het dan nog een half jaar geduurd heeft voor de beslissing hem ter kennis werd gebracht, wijst de Raad erop dat verzoeker niet aantoonbaar welk belang hij heeft bij deze grief. De eventuele schending van de redelijke termijn kan hoe dan ook niet tot gevolg hebben dat er enig recht op verblijf zou ontstaan in hoofde van verzoeker, die heel die tijd illegaal op het grondgebied verbleef. (RvS 5 maart 2007, nr. 168.530).

3.2. Het enig middel kan niet aangenomen worden.

4. Korte debatten

Het beroep is onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing en de verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig maart tweeduizend en elf door:

mevr. S. DE MUYLDER, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. T. LEYSEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER